

ÄÄRIMMÄISYYDEN RAJALLA

Erillisten yksilöiden muuttuminen radikaalisista sosialidemokraateista ja vallankumouksellisista marxilaisista sosialishoviniteiksi on kaikille sotiville maille yhteinen ilmiö. Shovinismin vyöry on niin vuolas, raju ja voimakas, että se on kaikkialla temmannut mukaansa koko joukon selkärangattomia tai jo aikansa eläneitä vasemmistolaisia sosialidemokraatteja. Parvus, joka osoittautui seikkailijaksi jo Venäjän vallankumouksessa, on nyt julkaisemassaan aikakauslehtipahasessa „Die Glocke” („Kello”) ¹³⁷ menyt... äärimmäisyyksiin. Hän puolustaa uskomattoman häikäilemättömästi ja omahyväisesti saksalaisia opportunisteja. Hän on polttanut kaiken, mitä on kumartanut; hän on „unohtanut” vallankumouksellisen ja opportunistisen virtauksen välisen taistelun ja niiden historian kansainvälisessä sosialidemokratiassa. Porvariston hyväksymisestä varman pakinoitsijan kursailemattomuudella Parvus taputtelee Marxia olalle „oikaisten” häntä ilman tunnollisen ja huolellisen arvostelun häivääkään. Ja johonkin Engelsiin Parvus suhtautuu suorastaan halveksuen. Hän puolustaa Englannin pasifisteja ja internationalisteja sekä Saksan nationalisteja ja yltyöisänmaallisia. Hän haukkuu englantilaisia sosialipatriotteja shovinisteiksi ja porvariston hännystelijöiksi sanoen saksalaisia sosialipatriotteja vallankumouksellisiksi sosialidemokraateiksi ja suudellen Lenschia, Haenischia ja Grunwaldia. Hän nuolee Hindenburgin saappaita vakuutellen lukijoille, että „Saksan yleisesikunta kannatti vallankumousta Venäjällä”, ja julkaisten halunkimaisia hymnejä tuolle „saksalaisen kansansielun olennoitumalle”, hänen „voimakkaalle vallankumoukselliselle

tunteelleen". Hän lupaa Saksalle kivutonta siirtymistä sosialismiin vanhoillisten ja sosialistien erään osan liiton kautta ja „leipäkorttien" kautta. Pikkumaisena pelkurina hän alentuvaisesti puolittain hyväksyy Zimmerwaldin konferenssin eikä ole huomaavinaan konferenssin manifestin sellaisia kohtia, jotka on suunnattu sosialishovinismiin kaikkia vivahteita vastaan parvustalaisesta ja plehanovilaisesta alkaen kolbilaiseen ja kautskylaiseen saakka.

Hänen aikakauslehtipahasensa kuudessa numerossa ei ole yhtään rehellistä ajatusta, ei yhtään vakavaa perustelua eikä yhtään vilpitöntä kirjoitusta. Se on saksalaisen shovinismien ilmeinen likatunkio, jota verhotaan rehentelevällä kyltillä: mukamas Venäjän vallankumouksen etujen nimessä! On aivan luonnollista, että opportunistit: Kolb ja Chemnitzin „Kansan Ääni" ¹³⁸ ylistävät tätä likatunkiota.

Herra Parvuksella on niin kova otsa, että hän julkisesti ilmoittaa „tehtäväkseen" „olla aatteellisena renkaana aseistetun saksalaisen ja vallankumouksellisen venäläisen proletariaatin välillä". Riittää kun tämä narrimainen fraasi esitetään venäläisille työläisille heidän pilkkansa kohteeksi. Kun herrojen Plehanovin, Bunakovin ja kumpp. „Prizyv" on täydellisesti ansainnut shovinistien ja Hvostovin hyväksymisen Venäjällä, niin hra Parvusin „Kello" on luopuruuden ja likaisen lakeijamaisuuden äänenkannattaja Saksassa.

Tässä yhteydessä ei voida olla mainitsematta vielä erästä nykyisen sodan hyödyllistä puolta. Se ei ainoastaan tapa „pikatykillä" opportunistia ja anarkismia, vaan myös paljastaa mainiosti sosialismin seikkailijat ja loikkarit. Proletariaatille on hyvin edullista, että historia on aloittanut tämän proletariaatin liikkeen ennakkopuhdistuksen sosialistisen vallankumouksen aattona eikä sen kulussa.